

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: **A. M.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Vlastimilem Němcem
sídlem Kadaňská 3550, 430 03 Chomutov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2025, č. j. KUUK/029224/2025/DS/Pan

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 18. 3. 2025, č. j. KUUK/029224/2025/DS/Pan, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 269,40 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Městský úřad Podbořany, odbor dopravy, (dále jen „správní orgán I. stupně“) svým rozhodnutím ze dne 19. 11. 2024, č. j. OD/39572/2024/Kuz, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) uznal žalobce vinným (i) z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 20. 5. 2024 v čase kolem 10:30 hodin na pozemní komunikaci v obci Vroutek, na křižovatce silnice

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

II. třídy č. 226 ulice Podbořanská a silnice III. třídy č. 22116 ulice Nádražní, jako řidič motorového vozidla při jízdě držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, (ii) a z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 20. 5. 2024 v čase kolem 10:30 hodin na pozemní komunikaci II. třídy č. 226, ve směru jízdy od Vrutku na Podbořany, jako řidič motorového vozidla při přepravě nákladu – průhledného igelitového materiálu – nezajistil, aby ochrana nákladu na vozidle byla upevněna tak, aby náklad neohrožoval bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a neznečišťoval pozemní komunikaci a zároveň se nechoval ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním nepoškozoval životní prostředí, čímž porušil § 52 odst. 2 a § 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalovaný žalobci uložil správní trest – pokutu ve výši 4 500 Kč – a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 2 500 Kč.

2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl žalobcovu odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Žaloba

3. V žalobě žalobce namítal že prvostupňové rozhodnutí ani napadené rozhodnutí nemá dostatečnou oporu v provedených důkazech, protože správní orgány žalobcovu vinu dovodily jen z výpovědí zasahujících policistů. Podle žalobce se nezabývaly tím, zda bylo možné z policejního vozidla dohlédnout na žalobce sedícího v nákladním vozidle tak, aby mohli policisté svým zrakem vnímat jeho pohyby a předmět, který měl držet v ruce. Uvedl, že kdyby policisté do nákladního vozidla viděli, skutková věta by jistě nebyla vyjádřena alternativně, naopak by správní orgány postavily na jisto, zda žalobce držel telefon, nebo jiné zařízení, a zda ho držel v ruce, nebo jiným způsobem. Namítl, že skutek není jednoznačně specifikován a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
4. Žalobce s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že se v přestupkovém řízení uplatní stejné zásady jako v právu trestním, zejména zásada presumpce neviny a zásada *in dubio pro reo*. Odkázal na rozsudek, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že správní orgán může uložit sankci za spáchání přestupku pouze pokud je prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku. Uvedl, že podle judikatury patří držení hovorového zařízení řidičem za jízdy mezi tzv. obtížně zachytitelné přestupky, protože se odehrávají uvnitř jedoucího vozidla a z velké vzdálenosti je lze pozorovat jen stěží, je u nich proto třeba klást vyšší požadavky na přesvědčivost důkazů. Připomněl, že je podle ustálené judikatury třeba zkoumat, zda vůbec měli policisté možnost spatřit spáchání přestupku. Provedené důkazy musí podle žalobcem citované judikatury tvořit jednoznačný, provázaný a nerozporný systém informací, který nemůže vést k jinému závěru, než že řidič za jízdy držel mobilní telefon v ruce. Nutným předpokladem takového důkazního standardu pak je, aby policisté vůbec mohli něco takového dostatečně detailně pozorovat. S odkazem na judikaturu uvedl, že při hodnocení svědeckých výpovědí policistů hrají důležitou roli např. výhledové podmínky, vzdálenost od vozidla a čas, po který mohli přestupek pozorovat. Namítl, že správní orgány v rozporu s požadavky judikatury nezjistily, zda policisté mohli do kabiny žalobcem řízeného nákladního vozidla vůbec vidět.
5. Žalobce odkázal na rozsudek ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že výpověď policisty může být podkladem pro shledání viny řidiče zpravidla jen tehdy, je-li její obsah v souladu s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými

skutečnostmi. Výpověď policisty by měla podle žalobcem citovaného rozsudku vysokou míru věrohodnosti, pokud by policista popsal mobilní telefon natolik přesně a konkrétně (typem, barvou, designem apod.), že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem prokazatelně užívaným řidičem v době, kdy vozidlo řídil, a přitom by bylo prokázáno, že se policista nemohl ani nepřímo či následně (např. od svého kolegy nebo sám při kontrole řidiče po jeho zastavení aj.) dozvědět, jaký telefon řidič užíval, a to jinak, než tím, že ho sám viděl telefon za jízdy držet. Podle žalobcem citovaného rozsudku takové věrohodnosti výpovědi nebude v řadě případů dosaženo a jiné důkazy nebudou k dispozici, avšak ani v takové situaci nelze rezignovat na podmínku naplnění důkazního standardu požadovaného pro postih za trestní obvinění ve smyslu Evropské úmluvy o lidských právech, neboť v opačném případě by byly mnohdy postihovány i osoby, jejichž vina nebyla patřičně prokázána. Žalobce namítl, že při hodnocení věrohodnosti výpovědi svědků správní orgány těmto požadavkům judikatury nedostály.

6. Žalobce připomněl, že Ústavní soud se ve svém nálezu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, vyslovil tak, že v situaci „tvrzení proti tvrzení“ jsou soudy povinny pečlivě hodnotit věrohodnost proti sobě stojících výpovědí a postupovat obezřetně při vyvozování skutkových závěrů, a to za přísného respektování principu presumpce neviny. Podle žalobcem citovaného nálezu nemohou soudy opomenout pochybnost o nezainteresovanosti svědků na výsledku řízení, zejména pokud jejich svědecká výpověď stojící proti výpovědi obviněného představuje jediný přímý důkaz. S ohledem na princip presumpce neviny i právo na spravedlivý proces pak podle citovaného nálezu nelze shledat vinu za situace, kdy jediným přímým důkazem je výpověď svědka, u něž *a priori* nelze vyloučit zájem na výsledku řízení, přičemž tato svědecká výpověď je posouzena jako věrohodná toliko s odůvodněním, že byla podána pod hrozbou sankce v případě křivé výpovědi. Tyto judikатурní závěry lze podle žalobce vztáhnout i na přestupkové řízení. Žalobce namítl, že v jeho případě žalovaný nepostupoval tak, aby zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
7. Podle žalobce se v případě zasahujících policistů nejednalo o osoby, u nichž by *a priori* bylo možno vyloučit jakýkoli zájem na výsledku řízení či osobní vztah k žalobci, a to i s ohledem na to, že oba shodně vypověděli, že žalobce znají. Správní orgány podle žalobce opomněly zjistit, jak se žalobce a svědci znají, jaké jsou jejich vzájemné vztahy apod. Uvedl, že Ústavní soud ve svých nálezech podotýká, že v demokratickém právním státě, v němž jsou si všichni lidé rovni, nelze obecně bez dalšího přikládat vyšší váhu výpovědím policistů jako příslušníků mocenských složek oproti výpovědím jednotlivců, vůči nimž jsou státní pravomoci vykonávány.
8. Za lichou žalobce označil argumentaci správních orgánů, že držení mobilního telefonu za jízdy a odlétání igelitových pytlů z nákladního vozidla je pozorovatelné pouhým okem, avšak těžko se zachycuje exaktně fotografií nebo videozáznamem. Namítl, že v řízení i přes návrh žalobce nedošlo k předložení takovýchto záznamů, a to i přesto, že vozidla Policie České republiky jsou vybavena záznamovým a lokalizačním zařízením, které jsou policisté podle pokynu Policejního prezidenta č. 75/2018 o provozu lokalizačních a záznamových zařízení povinni při zahájení výkonu služby zapnout a v průběhu služby je bezdůvodně nevypínat. Dodal, že pokud k jednání, které mu žalovaný klade za vinu, skutečně došlo, byli policisté povinni jeho vozidlo neprodleně zastavit a zamezit tak znečišťování prostředí a ohrožování bezpečnosti provozu.
9. Žalobce se vyjádřil k výpovědi policisty, který před správním orgánem I. stupně vypověděl, že z nákladního vozidla během jízdy z Vroutku do 7 km vzdálených Podbořan odlétaly

igelitové pytle. Uvedl, že tato výpověď zcela odporuje jeho tvrzení, že předtím vyložil veškerý náklad a nákladový prostor byl prázdný. Žalovaný se s touto námitkou podle žalobce vypořádal toliko konstatováním, že po vykládce nemusel být nákladový prostor řádně vyčištěn. Zdůraznil, že se jeho tvrzení o tom, že nákladový prostor byl prázdný a žádné igelitové pytle z něj proto neodlétaly, správní orgány nepokusily ověřit. Podle žalobce nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a provedené dokazování bylo neúplné, protože ve správním řízení nebyl předložen videozáznam z policejního vozidla, ačkoli si ho správní orgány mohly od policejního orgánu vyžádat, aniž by tím jakkoli zasáhly do kontrolní činnosti příslušných orgánů, zejména Generální inspekce bezpečnostních sborů. Dodal, že kdyby takový záznam neexistoval, vyvstala by otázka, proč nebyl v rozporu s předpisy pořízen.

10. Žalobce navrhl, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že správní orgány vycházely z podkladů Policie České republiky, jejichž součástí je úřední záznam, z fotodokumentace a videozáznamu pořízených policistou při řešení přestupku, a dále ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů a z výpovědi žalobce. Podle žalovaného policisté vypovídali spontánně. Konstatoval, že žalobce své možnosti pokládat jim otázky nevyužil, protože se k jednání nedostavil. Z videozáznamu je podle žalovaného zřejmé, že se žalobce vyjadřoval účelově, neboť měl opakovaně uvést, že pokud existuje záznam, jak telefonuje, pak s přestupkem souhlasí a pokutu zaplatí. Dále měl uvést, že telefon držel, protože se díval, kolik je hodin, a po upozornění, že telefonní zařízení nesměl ani držet, odvětil, že si toho není vědom. K námitce, že se správní orgány nezabývaly tím, zda bylo možné z policejního vozidla dohlédnout na žalobce sedícího v kabině nákladního vozidla, tak aby mohli policisté identifikovat případný předmět v žalobcově ruce, žalovaný odkázal na stranu 4 prvostupňového rozhodnutí, na níž se správní orgán I. stupně touto otázkou zabýval. Na základě svědeckých výpovědí obou policistů nemá žalovaný pochybnosti o tom, že policisté žalobcovo jednání mohli vidět. Konstatoval, že policisté před křižovatkou přibrzdili, aby umožnili bezpečný průjezd nákladnímu vozidlu řízenému žalobcem, a přitom měli dostatečný prostor si řidiče prohlédnout. Zdůraznil, že policisté jsou vázáni služební přísahou, podle níž jsou povinni jednat nezáujatě a nestranně. V této souvislosti žalobce odkázal na obdobný případ, v němž Nejvyšší správní soud k osobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi konstatoval, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž byl vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114).
12. Žalovaný konstatoval, že úřední záznam, popřípadě oznámení o přestupku, policisté sepisují bezprostředně po spáchání přestupku, a proto má ve správním řízení svou hodnotu jako podklad pro vydání rozhodnutí. Uvedl, že při ústním jednání správní orgán I. stupně vycházel z § 55 odst. 1 a odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, který svědkům ukládá povinnost pravdivě vypovídat a správním orgánům ukládá povinnost svědka poučit o případných následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi. Zdůraznil, že ve správním

řízení nevyvstaly pochybnosti o nestrannosti zasahujících policistů. Věrohodnost jejich výpovědí by podle žalovaného nesnižovalo, ani kdyby si policista okolnosti případu připomněl úředním záznamem, který předtím sám sepsal. Podle žalovaného je logické, že si policisté nemohou pamatovat okolnosti všech případů, které v minulosti řešili. Za podstatné žalovaný označil, že policisté viděli, jak žalobce drží mobilní telefon, a že v jejich výpovědích nebyl rozpor. Podle žalovaného nehraje roli, že nerozpoznali konkrétní typ mobilního telefonu. Odkázal na bod 19 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, podle něhož je skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, objektivně vnímatelná lidským zrakem z protijedoucího vozidla. Nejvyšší správní soud dále vyslovil, že tvrzení policistů, že stěžovatelku viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení. Žalovaný citoval bod 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018-37, a konstatoval, že nenalezl důvody, pro které by mohl považovat svědecké výpovědi za nevěrohodné.

13. Žalovaný dále uvedl, že policisté shodně vypověděli, že z nezabezpečeného nákladního prostoru odlétaly průhledné igelitové pytle, což nepopíral ani žalobce při řešení přestupku na místě, neboť podle videozáznamu připustil, že mu občas „nějaký ten pytlík“ odlítne. Žalovaný trval na tom, že igelity mohou z nákladového prostoru odlétat i po vysypání nákladu, pokud nebyl nákladový prostor dobře vyčištěn. Žalovaný připomněl, že policisté vysvětlili, proč nákladní vozidlo řízené žalobcem zastavili až v Podbořanech. Měli tak učinit z důvodů bezpečnosti, neboť nákladní vozidlo vzhledem k jeho rozměrům nebylo možné zastavit kdekoli. K námitce, že ve správním řízení proti sobě stálo tvrzení žalobce na straně jedné a tvrzení policistů na straně druhé, přičemž policisté měli mít s žalobcem v minulosti rozbroje, žalovaný odkázal na stranu 5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Konstatoval, že správním orgánům nepřísluší kontrolovat činnost policejních orgánů. Dodal, že pokud měl žalobce o postupu policie pochyby, mohl se obrátit na příslušný orgán. Podle žalovaného videozáznam z řešení přestupku nezachycuje žádnou přehnanou horlivost policistů. K námitce, že mohl být přestupek zachycen na záznamovém zařízení, kterým jsou vybavena vozidla Policie České republiky, a není zřejmé proč nebyl záznam předložen, žalovaný uvedl, že mu nepřísluší se vyjadřovat k postupům Policie České republiky. Shrnu, že součástí spisu je kamerový záznam samotného řešení přestupku, žádný jiný záznam nebyl k dispozici.
14. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

16. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Z oznámení přestupku ze dne 20. 5. 2024 se podává, že žalobce jako řidič motorového vozidla za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem manipuloval s telefonním přístrojem, a dále si jako řidič nezajistil přepravovaný náklad. K oznámení o přestupku se žalobce odmítl vyjádřit a také jej odmítl podepsat.
18. V úředním záznamu ze dne 21. 5. 2024 policista uvedl, že si jeho hlídka dne 20. 5. 2024 v ranních hodinách všimla motorového vozidla registrační značky X, z jehož nákladového prostoru odlétaly neidentifikovatelné předměty. Hlídka nicméně musela vyjet ke společensky závažnějšímu oznámení a zmíněné protiprávní jednání proto neřešila. Později téhož dne v 10:30 si hlídka při zpomalování na křižovatce povšimla, že řidič motorového vozidla registrační značky X, v němž poznala žalobce, drží v pravé ruce mobilní telefon tmavé barvy a telefonuje. Policista zdůraznil, že viditelnost byla dobrá a vozidlo žalobce projíždělo křižovatkou velice pomalu. Podle policisty pokračoval žalobce v telefonování dál i přes přítomnost hlídky, která ho pozorovala. Policista vysvětlil, že žalobcem řízené nákladní vozidlo nebylo možné zastavit na bezpečném místě dříve než v obci Podbořany. Během jízdy do Podbořan měly z vozidla odlétat i přes nataženou síť průhledné igelity. Podle policisty po svém zastavení žalobce připustil, že síť je poškozená. K držení mobilního telefonu uvedl, že si takového jednání není vědom, ale pokud mu policisté předloží důkaz, pokutu rád zaplatí. Přesto konstatoval, že telefony zvedat musí a přes handsfree by neslyšel, protože vozidlo je hlučné. Následně připustil, že se na mobilní telefon možná podíval, aby zjistil, kolik je hodin. Po upozornění, že mobilní telefon nesmí ani držet, žalobce držení telefonu opět relativizoval poukazem na částici „možná“.
19. Dne 20. 8. 2024 byl správním orgánem vyslechnut žalobce. Sdělil, že ze sběrného dvora v Podbořanech převážel na skládku Vrbička komunální odpad a ve vozidle byl sám. Zdůraznil, že v době, kdy byl zastaven hlídkou, již žádný odpad nevezl, protože ho předtím vysypal. Uvedl, že příkopy jsou plné odpadu, zejména pytlíků, které se mohou při průjezdu vozidla vznášet do vzduchu. Popřel, že by držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové či záznamové zařízení. Dodal, že návrhy na dokazování nemá.
20. Svědek policista prap. Bc. D. při ústním jednání dne 16. 9. 2024 vypověděl, že žalobce poznal při výkonu služby. Měl s ním v minulosti řešit přestupkové jednání spočívající v nezabezpečení nákladu. Uvedl, že žalobcovo jednání pozoroval ze sedadla spolujezdce v policejním vozidle, které před křižovatkou zpomalilo až na krokovou rychlost, prakticky zastavilo. Policista měl mít žalobce v zorném poli 10 až 15 sekund. Uvedl, že bylo jasno a dobrá viditelnost. Kabina vozidla řízeného žalobcem byla podle policisty čirá, průhledná a bez zatmavovacích polepů; žalobce v ní seděl sám. Policista popsál, že žalobce držel mobilní telefon pravou rukou, jeho horní část měl těsně na uchu, spodní část pak zhruba 10 cm od hlavy. Dále popsál, že viděl, jak žalobce otevírá ústa a s někým hovoří. Podotknul, že jistě musí existovat záznam o žalobcově telefonátu u jeho operátora. Vysvětlil, že žalobcovo vozidlo je kamion přestavěný na traktor a vzhledem k jeho velikosti ho mohli bezpečně zastavit až v Podbořanech. Cestou do Podbořan si hlídka měla všimnout dalšího protiprávního jednání, a sice odlétání průhledných igelitových pytlů z nákladového prostoru, na němž nebyla náležitě upevněna zabezpečovací síť.

21. Svědek policista prap. S. při ústním jednání dne 16. 9. 2024 vypověděl, že žalobcovo jednání pozoroval jako řidič policejního vozidla, a to zhruba po dobu 15 sekund ze vzdálenosti do 20 metrů. Viditelnost měla být dobrá, protože byl jasný den. Podle policisty měl řidič otevřené boční okno a mohl proto vidět, že u ucha drží mobilní telefon v horizontální poloze. Uvedl, že z místní znalosti zná jak žalobce, tak jeho vozidlo. Z nákladového prostoru, který byl nedostatečně zabezpečen sítí, podle policisty vylétaly igelitové pytlíky.
22. Při vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí dne 11. 10. 2024 žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělil, že své obvinění považuje za vykonstruované a zpochybnil nezájatost policistů. Vyjádřil přesvědčení, že policista prap. Suda mohl být dne 20. 5. 2024 motivován osobní záští, neboť žalobce mu v minulosti v souladu s pokyny města Podbořany znemožnil odvoz většího množství suti na obecní deponii, kterou tehdy spravoval. Popsal, že od té doby jejich vztahy znatelně ochladly.
23. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval v tom, že správní orgán I. stupně porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, jež vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, ve výroku prvostupňového rozhodnutí, které následně žalovaný potvrdil napadeným rozhodnutím, vymezil alternativně a tedy neurčitě, tím, že neupřesnil, zda žalobce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení držel v ruce nebo jiným způsobem).
24. Soud konstatuje, že výrok rozhodnutí o přestupku musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. V rozhodnutí, kterým se trestá za spáchaný správní delikt, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS).
25. Nejvyšší správní soud však v obdobné věci vyslovil, že není nutné, aby byl skutek ve výroku rozhodnutí v podrobnostech vymezen maximálně možným způsobem. Měřítkem, jehož pomocí je nutno nahlížet na kvalitu výroku prvoinstančního rozhodnutí, je jeho nezaměnitelnost, a to z hlediska postižení za něj při správním trestání. V řešené věci není sporu o tom, že neoprávněného jednáním podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu se řidič dopustí, pokud při jízdě vozidlem drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Samotný výrok prvostupňového rozhodnutí vymezuje skutek slovy skutkové podstaty, aniž by konkrétně specifikoval způsob spáchání, tedy zda žalobce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení držel v ruce nebo jiným způsobem. To však ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu obстоjí. „Byť Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že popis místa a způsobu spáchání tohoto deliktu měl být přesnější a podrobnější, považuje ho však za dostatečně určitý za situace, kdy je dále upřesněn v odůvodnění daného rozhodnutí“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2022, č. j. 7 As 259/2020-18). Za podstatné proto soud považuje, že z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalobce byl potrestán za to, že při jízdě vozidlem držel v ruce mobilní telefon, tedy telefonní přístroj. Správní orgány nadto skutek popsaly nejen uvedením způsobu spáchání, ale též uvedením místa, času a specifikací vozidla. Je tedy zcela zřejmé, za jaké konkrétní jednání byl žalobce postižen. Soud uzavírá, že jakkoli si lze představit preciznější formulaci

skutkového děje, je jeho popis dostatečně konkrétní na to, aby předmětný skutek nemohl být zaměněn s jiným.

26. Soud se dále zabýval námitkou, že správní orgány vycházely toliko z výpovědí policistů.
27. Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval přestupkem spočívajícím v tom, že řidič při řízení vozidla drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu. Držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle obvykle patří mezi obtížně zachytitelné přestupky (taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť pozorovatelné pouhým okem (např. bod 12 rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Jak bylo uvedeno shora, často bývá jediným důkazem o spáchání přestupku výpověď policistů.
28. K otázce hodnocení důkazů za situace, kdy je přestupkové jednání prokazováno toliko výpovědí zasahujících policistů, se již opakovaně vyslovoval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, poskytl správním orgánům vodítko, jak mají v takových situacích postupovat. V první řadě je třeba policisty vždy vyslechnout jako svědky a dále si položit otázku, zda jsou jejich svědectví v daném případě důkazem dostatečným.
29. V rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, Nejvyšší správní soud formuloval a odůvodnil následující závěr: „*Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.*“ Uvedený názor je v rozhodovací praxi správních soudů nadále zastáván (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 124/2015-46, nebo ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 176/2016-41). Pokud však správní orgány považovaly za rozhodující důkaz výpověď policistů, je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů (rozsudek ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86), a tedy věrohodnost svědecké výpovědi policistů, kterou mohou mj. snižovat důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného nebo o narušení jejich nestrannosti způsobené např. způsobem jejich hodnocení a odměňování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Nedostatek nestrannosti policistů může nasvědčovat také zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (viz již citovaný rozsudek č. j. 7 As 83/2010-63).
30. Žalobce argumentoval nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16. K tomu krajský soud uvádí, že závěry v nálezu Ústavního soudu lze vztáhnout i na posuzovanou věc. Ústavní soud mimo jiné vysvětlil, že „*v situaci ,tvrzení proti tvrzení‘ jsou obecné soudy povinny důkladně posuzovat věrohodnost jednotlivých proti sobě stojících výpovědí a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení těchto výpovědí a vyvozování skutkových závěrů, a to za přísného respektování principu presumpce neviny. Mimo jiné v takové situaci obecné soudy rozhodně nemohou opomenout, je-li u svědka či svědků, jejichž výpověď stojí proti výpovědi obviněného, objektivně přítomna pochybnost o jejich nezainteresovanosti na výsledku řízení. Uvedená povinnost obecných soudů je pak ještě zvýrazněna v případech, kdy taková svědecká výpověď či svědecké výpovědi, stojící proti výpovědi obviněného, představují*

jediný přímý důkaz, z něž má být prokázána vina obviněného. S ohledem na princip presumpce neviny i právo na spravedlivý proces pak rozhodně nelze akceptovat sbledání viny obviněného za situace, kdy jediným přímým důkazem proti němu je výpověď svědka, u něž a priori nelze vyloučit jakýkoli zájem na výsledku řízení, přičemž tato svědecká výpověď je posouzena jako věrohodná toliko s odůvodněním, že byla podána pod hrozbou sankce v případě křivé výpovědi“.

31. V řešené věci žalobce v rámci svého vyjádření k podkladům před vydáním rozhodnutí dne 11. 10. 2024 zpochybnil nestrannost a nezájatost policistů. Uvedl, že policista prap. S. s ním měl v minulosti soukromý spor v němž nefiguroval jako příslušník Policie České republiky, a jehož podstatu žalobce správnímu orgánu I. stupně v hrubých obrysech nastínil. Popsal, že v minulosti z pozice správce obecní deponie zamezil prap. S., aby soukromé osobě, ve vyvezení většího množství stavební suť a jejich vztahy od té doby znatelně ochladly. Vyjádřil domněnku, že ze strany policistů došlo ke zneužití pravomocí, k němuž je měla pohnout právě osobní zášť, kterou jeden z nich vůči žalobci choval. Své obvinění označil za vykonstruované a popřel, že by v inkriminovaný čas mobilní telefon držel.
32. Správní orgán I. stupně na vyjádření žalobce reagoval na straně 5 prvostupňového rozhodnutí, kde nejprve obecně uvedl, že mu nepřísluší „*provádět kontrolu činnosti orgánu policie a ani se jakýmkoli způsobem vyjadřovat k postupu policistů při provádění úkonů v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích*“, a že tato otázka nemůže být předmětem řízení o přestupku. Žalovaný zdůraznil, že policisté jsou vázáni služební přísahou a pokud měl žalobce pochybnosti o legalitě jejich úkonu, měl se obrátit na jejich nadřízené. Žalovaný konstatoval, že z projednávané věci nevyplývá žádná indicie o tom, že by policista, který s žalobcem přestupek projednával, postupoval nekorektně či neprofesionálně; videozáznam neposkytuje žádnou informaci o jeho přehnané horlivosti.
33. Soud konstatuje, že s ohledem na výše citovanou judikaturu bylo povinností správního orgánu I. stupně a následně i žalovaného posoudit věrohodnost výpovědi policistů s ohledem na žalobcovo vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, které jejich nezájatost zpochybnilo. Nelze proto přisvědčit správním orgánům, že žalobcem nastíněná otázka nemůže být předmětem řízení o přestupku. Žalovaným zdůrazňovaná skutečnost, že při samotném řešení přestupku policisté nepostupovali nekorektně, totiž sama o sobě nijak nevyvrací žalobcovo tvrzení, že jeho obvinění bylo vykonstruováno, protože se skutek, který mu je kladen za vinu, vůbec nestal. Ačkoli správní orgán I. stupně na žalobcovo vyjádření v odůvodnění reagoval, nepodařilo se mu uspokojivě rozptýlit žalobcem vznesené pochybnosti o možné zájatosti jednoho ze svědků. Přesto se žalovaný na straně 10 napadeného rozhodnutí se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil.
34. Ačkoli je policista zásadně považován ze nestranného svědka, který nemá zájem na výsledku řízení, pochybnosti o jeho věrohodnosti mohou vzniknout mimo jiné tehdy, má-li s obviněným osobní vztah (srov. bod 9 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46). Přestože žalobce ve správním řízení tvrdil skutečnosti, které jsou z hlediska věrohodnosti jednoho ze svědků relevantní, správní orgány se jimi blíže nezabývaly, ačkoli sám svědek při ústním jednání před správním orgánem I. stupně uvedl, že žalobce osobně zná. Soud poukazuje na obdobný případ, v němž Krajský soud v Plzni vyslovil, že na policistu, který byl v minulosti kárně postižen na základě stížnosti obviněného, nelze pohlížet jako na nezávislého svědka, neboť byl motivován vypovídat v neprospěch obviněného (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 6. 2018, č. j. 17 A 9/2017-54).

35. Žalovaný se měl proto tvrzení žalobce, že v minulosti z pozice správce obecní deponie zamezil prap. S. ve vyvezení většího množství stavební suti a ten k němu od té doby chová zášť, pokusit ověřit a případně doplnit podklady pro vydání rozhodnutí, minimálně vyslechnout svědka prap. S. k povaze jeho vztahu k žalobci. V souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011-68, totiž správní orgán v řízení o přestupku postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu); ustanovení § 52 věty první správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní.
36. Soud dále posuzoval námitku, že přestupek mohl být zachycen záznamovým zařízením v policejním vozidle, a není zřejmé, proč tento záznam nebyl předložen ve správním řízení.
37. Jak již soud uvedl výše, povinnost zjišťovat skutkový stav ohledně skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se přestupkového jednání obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (srov. bod 18 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, či bod 15 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30). Co se týče důkazních možností – s cílem splnění povinnosti zjistit v potřebném rozsahu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti – správní orgány mohou podle § 51 odst. 1 správního řádu v řízení použít jakékoliv důkazní prostředky. Jen je musí získat a provést v souladu se zákonem, přičemž tyto prostředky musí být způsobilé přispět k objasnění skutkového stavu věci.
38. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce již v odvolání poukazoval na to, že v řízení před správním orgánem I. stupně nebyl proveden důkaz videozáznamem, který měl být v souladu s interními předpisy Policie České republiky zachycen záznamovým zařízením v policejním vozidle. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu měl žalovaný vzhledem k žalobcově odvolací námitce požádat příslušný útvar policie o předložení předmětného kamerového záznamu, popřípadě o vysvětlení, proč jej není možné předložit (srov. bod 27 a 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 As 98/2020-26 či bod 16 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2024, č. j. 3 As 276/2022-26). To žalovaný neučinil a žalobcovu námitku vypořádal na straně 10 napadeného rozhodnutí konstatováním, že „*správní orgány nejsou oprávněny vyjadřovat se k postupům Policie České republiky*“. Takový postup však odporuje zásadě materiální pravdy zakotvené v § 3 správního řádu, jak ji vykládá judikatura správních soudů. Podle ní totiž správní orgán zatíží své rozhodnutí vadou, akceptuje-li postup policejního orgánu, na jehož základě nedisponuje všemi důkazy, jimiž by mohl zjistit skutkový stav bezesouštnosti (srov. bod 15 rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 5. 2024, č. j. 18 A 17/2019-81).
39. Jak vyslovil v obdobné věci Nejvyšší správní soud, „*lze obecně uvést, že důkaz kamerovým záznamem je, na rozdíl od svědeckých výpovědí, důkazem objektivně zachycujícím určitý skutkový jev, a mohl by tedy potenciálně otrást i zcela konzistentními výpověďmi svědků (zde zasahujících policistů)*“, nelze tedy návrh na jeho provedení odmítnout s tím, že se jedná o důkaz *per se* nadbytečný (srov. bod 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 As 98/2020-26). Soud konstatuje, že ze správního spisu neplyne, zda předmětný kamerový záznam existoval či neexistoval. Žalovaným uváděná skutečnost, že jím nedisponoval, je přitom zcela nerozhodná, neboť právě žalovaný zodpovídal za zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. S ohledem na výše uvedené byl za situace, kdy se žalobce provedení důkazu domáhal, sám povinen pokusit se ho od policejního

orgánu opatřit, tj. dotázat se, zda předmětný kamerový záznam existuje, popř. z jakého důvodu neexistuje. Tím, že tak neučinil, nepřipustně zasáhl do žalobcova práva na obhajobu. Tento závěr soudu má oporu zejména v bodu 19 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2024, č. j. 3 As 276/2022-26. Soud uzavírá, že žalovaný nepostupoval správně když se nepokusil provést důkaz kamerovým záznamem z policejního vozidla i přesto, že žalobce v odvolání poukazoval na to, že tento důkaz v řízení před správním orgánem I. stupně nebyl proveden (srov. bod 21 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 As 98/2020-26).

40. Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že v souladu s bodem 19 a násl. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 As 98/2020-26, ani eventuální skutečnost, že důkazní prostředek kamerovým záznamem policisté nezajistili, a proto ho není objektivně možné ve správním řízení provést, nemusí sama o sobě vyvolat pochybnost o skutkovém ději či oslabovat důvěryhodnost svědeckých výpovědí policistů. Nejvyšší správní soud nicméně judikuje, že i tehdy, pokud lze z dosud provedených důkazů vzít za prokázané, že se skutkový děj udál tak, jak je popsán ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nelze připustit, aby byla žalobci upřena možnost přinést na svou obhajobu další důkaz, který by mohl dosud zjištěný stav věci zpochybnit. Dovolává-li se provedení důkazu kamerovým záznamem policejního vozidla zasahujících policistů, je povinností správních orgánů pokusit se takový důkaz provést (srov. bod 19 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 As 98/2020-26).
41. Žalobce v žalobě dále namítal, že se správní orgány nezabývaly otázkou, zda mohli policisté objektivně vidět, že žalobce při řízení motorového vozidla držel v ruce mobilní telefon. Soud konstatuje v souladu s judikaturou správních soudů, že obviněného lze shledat vinným ze spáchání tohoto přestupku jen tehdy, pokud provedené důkazy vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že telefon při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec objektivně mohl vidět. Policisté (či alespoň jeden z nich) by tedy museli být v takovém postavení k vozidlu řidiče, aby vzhledem k jejich vzájemné vzdálenosti a k orientaci neprůhledných (či špatně průhledných) částí vozidel mohli jednání řidiče vidět. Natolik detailně, aby si byli jistí, že to, co drží v ruce, je skutečně telefon (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále plyne, že u přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení za jízdy hrají při zkoumání výpovědi policistů a reálnosti tvrzených skutečností důležitou roli například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla řidiče a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (srov. rozsudky ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015-23, či ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016-34).
42. Zodpovězení těchto otázek soud považuje za předčasné ve chvíli, kdy žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nerozptýlil pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policistů, resp. o jejich nezáujatosti a nestrannosti, které žalobce vznesl již v řízení před správním orgánem I. stupně. Dospěje-li v dalším řízení žalovaný k závěru, že výpovědi policistů jsou věrohodné, bude na něm, aby následně posoudil, zda mohli policisté objektivně vidět, že žalobce při řízení motorového vozidla držel v ruce mobilní telefon.
43. Soud proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, a podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít za

následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, přičemž žalovaný bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku a pokusí se od příslušného útvaru policie obstarat kamerový záznam z policejního vozidla a v kontextu z něj plynoucích zjištění znovu posoudí udržitelnost skutkových zjištění správního orgánu I. stupně. Pokud policisté kamerový záznam nezajistili, zhodnotí žalovaný, zda tato skutečnost oslabuje důvěryhodnost svědeckých výpovědí policistů, a to s ohledem na žalobcem namítanou zaujatost jednoho z nich.

44. Soud nezrušil prvostupňové rozhodnutí, neboť zjištěné vady lze odstranit v odvolacím řízení.
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, tudíž mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, který byl v řízení zcela úspěšný, soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 15 269,40 Kč. Náklady řízení tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, náklady za právní zastoupení, tj. odměna a náhrada hotových výdajů zástupce žalobce. Výše odměny a náhrady vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobce učinil dva úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za tyto úkony mu podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu náleží odměna $2 \times (1\,500 \text{ Kč} + 78 \times 40 \text{ Kč})$, tj. 9 240 Kč ($2 \times 4\,620 \text{ Kč}$), a podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 900 Kč ($2 \times 450 \text{ Kč}$). Zástupce žalobce je podle administrativního registru ekonomických subjektů Ministerstva financí České republiky plátcem daně z přidané hodnoty, součástí nákladů řízení je proto též náhrada této daně ve výši 2 129,40 Kč, vypočtená z odměny a náhrady hotových výdajů $[(9\,240 \text{ Kč} + 900 \text{ Kč}) \times 0,21]$.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. ledna 2026

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.